

Can Gallart

Figaró-Montmany

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Nucli del Figaró
Emplaçament C/ Mossèn Cinto Verdaguer, 5.

Coordenades:

Latitud: 41.72308
Longitud: 2.27396
UTM Est (X): 439611
UTM Nord (Y): 4619286

Classificació

Número de fitxa 08134-12
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Noucentisme
Segle XX
Any 1908
Autoria de l'element: Raspall, M.J.
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Número inventari IPAC:29127
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 49205DG3199N
Autoria de la fitxa Anna M. Gómez Bach
Data de registre de la fitxa: dl., 31/01/2005 - 00:00

Descripció

Es tracta d'un edifici aïllat de tipologia ciutat, jardí, amb un petit jardí al voltant i diverses terrasses. Utilitza el desnivell del terreny i presenta diferents alçades al davant i al darrera. La façana del carrer consta de planta baixa i golfes mentre que la façana del darrera té 3 pisos. Té planta complexa amb cossos rectangulars que sobresurten i teulada composta. De la façana sobresurt una petita torre amb coberta a dues vessants. Té forjats tant a portes i finestres amb elements sinuosos de caire geomètric i floral. La casa està pintada de blanc i té decoració de ceràmica amb alternances de blanc i blau, formant franges horitzontals. La teulada segueix la mateixa decoració. La construcció es realitza amb murs de maó pintat, coberta rajola vidriada. A la façana de migdia es conserva el medalló de ceràmica amb l'escena de la mare de Déu i el Nen i a sota en un rectangle de rajola blava les lletres AVE MARIA. Per molta gent la casa és coneguda amb el nom popular de l'Ave Maria.

Història

Figaró és una població que presenta una forta tradició d'estiueig des de finals XIX i inicis XX, potenciat per l'existència del ferrocarril que facilitava l'accés des de Barcelona. La seva estètica és propera al noucentisme tot i que utilitza alguns elements de tipologia modernista. Es desconeix la data i l'autor. El fenomen de l'estiueig al Figaró s'inicià a principis del segle XX amb la millora de les comunicacions que va permetre l'ocupació de cases antigues i la construcció de noves residències per part d'estiuejants, procedents principalment de Barcelona. La presència d'estiuejants va anar augmentant i, així, l'any 1912 es deia que a la població autòctona calia "agregar en verano gran número de vecinos de temporada que en el presente año han pasado de 80 familias. El vecindario de la temporada de verano va aumentando continuamente cada año, pues en 1904 lo formaban sólo unas 30 familias, y esto es debido a que no sólo se construyen nuevas viviendas en terrenos aún no edificados sino también otras nuevas y se restauran y embellecen otras, que enseguida pasan a ser ocupadas por forasteros". Les conseqüències de la presència de nombrosos estiuejants foren importants per al municipi i la població local. N'hi havia, sens dubte, de preocupants, com l'ocupació de cases antigues, que anava "en detrimento del vecindario fijo, que por esta razón tiende a disminuir", o l'augment general de preus, mentre altres eren positius (adopció de mesures d'higiene pública, activació del sector de la construcció). Actualment, l'empremta més evident de l'estiueig històric al Figaró és la presència d'imponents torres modernistes, edificis de gran bellesa comparables als que es troben en altres localitats del Vallès.

Bibliografia

Fitxa IPAC: Carme Comas Suriñach 7/1987. AADD. 2004. Pas a pas. 3 excursions per conèixer la natura, el paisatge i la història de Figaró-Montmany. Ajuntament de Figaró-Montmany. OLIVER, J. 2000. Història de Figaró-Montmany. Vol. 1: Figaró abans de ser-ho, Ajuntament de Figaró-Montmany. OLIVER, J. 2004. Figaró-Montmany. Col·lecció d'imatges i records n. 136. Vienna Edicions.

